

עמ"מ 40788/04/15 - ראמז לובאני נגד נציבות שירות המדינה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

עמ"מ 40788-04-15 לובאני נ' נציבות שירות

10 יוני 2015

המדינה

בפני כב' השופט יגאל גריל, שופט בכיר

המערער: ראמז לובאני ע"י ב"כ עו"ד זייד מנסור

נגד

המשיבה:

נציבות שירות המדינה באמצעות פרקליטות מחוז חיפה -

פלילי ע"י ב"כ עו"ד גב' ירין שגב

פסק דין

א. בפניי ערעור על גזר דינו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה (בראשות עוה"ד אהובה מטסרו) מיום 12.3.15, בתיק בד"מ 16/14, לפיו ננקטו כנגד המערער, יליד 1965, אמצעי המשמעת הבאים: נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר, פסילה לצמיתות מהנהלת בתי המשפט.

ב. הנסיבות הצריכות לענין הינן בתמצית אלה:

המערער עובד בהנהלת בתי המשפט משנת 1985.

אין לחובתו עבירות משמעת.

המערער הועסק כמרכז בכיר במדור הכלכלי של בית המשפט המחוזי בנצרת, ומאז 3.4.14 הושעה מתפקידו.

ג. המערער הורשע על ידי בית הדין, לפי הכרעת הדין, ביום 29.1.15, לאחר שמיעת הוכחות בעבירות משמעת, לפי סעיפים 17 (1) + 17 (2) + 17 (3) של חוק שירות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963 (להלן: "החוק").

ד. נטען כנגד המערער, שבמהלך תפקידו כמרכז בכיר במדור הכלכלי של בית המשפט המחוזי בנצרת, נהג הוא לפנות במהלך השנים 2012-2013 לעובדי בית המשפט, ולאזרחים עוברי אורח שהגיעו לבית המשפט לענייניהם הפרטיים, ולבקש מהם להלוות לו כספים באמתלות שונות תוך מתן התחייבות להחזיר את ההלוואות. בכל אותם מקרים בהם נעתרו עובדי בית המשפט והאזרחים השונים לבקשת המערער, הם עשו כן בהסתמך על כך שהמערער יחזיר להם את הכספים שלו, וזאת נוכח תפקידו הבכיר בבית המשפט.

ה. דא עקא, בכל אותם מקרים בהם לוה המערער כספים (ומפורטים שבעה מקרים שונים), הוא לא השיבם.

בנוסף, בהזדמנות אחרת הבטיח המערער לגורם ממנו לווה כספים (מר נאסר ממשד עו"ד זילברט) כי ידאג לתת לו שירותי "אפוסטיל" ללא תור אם ילווה לו את הכספים.

1. הסכומים אותם לווה המערער בשבעת המקרים עמדו על סך:

1. 5,000 ₪ מעו"ד גב' זילברט (באמצעות מר נאסר).
2. 4,000 ₪ מעו"ד שאדי ג' בארין שאף הגיש תביעה קטנה נגד המערער.
3. 1,000 ₪ מעו"ד אילן זיו, עוזר משפטי בבית המשפט.
4. 2,000 ₪ ממר מאיר ששון רחמני ששהה בבית המשפט בענייניו הפרטיים.
5. 20,000 ₪ ממר עאטף חדאד שעבד במשרד עורכי דין, והסכום הנ"ל של 20,000 ₪ שהלווה למערער היו כספים שחסך כגמלאי.
6. 3,000 ₪ ממר מרק רבינוב ששהה בבית המשפט לביצוע "אפוסטילים". אף הוא הגיש תביעה קטנה כנגד המערער.
7. 200 ₪ ממר נחום יוסף שעבד בעבר בבית משפט השלום נצרת.

כאמור, בכל המקרים הנ"ל לא החזיר המערער את כספי ההלוואות למרות פניות חוזרות ונשנות אליו.

2. המשיבה עתרה בפני בית הדין לאמצעי משמעת של נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר ופסילה לצמיתות מהנהלת בתי המשפט.

עמדת המשרד היתה שאין מקום לעובד כזה במערכת נוכח פגיעתו הגדולה בשמה של מערכת המשפט.

ח. ב"כ המערער עמד בטיעונו בפני בית הדין על שנות העבודה הרבות של המערער, היותו בעל עבר נקי לחלוטין וכן הגיש הוא מכתב המלצה שקיבל המערער מנשיאו לשעבר של בית המשפט המחוזי בנצרת, מכתב הערכה מסגן הנשיא, ותעודת הוקרה ממנהל בתי המשפט, וכן ציין שהעבירות בוצעו על רקע חובות אליהם נקלע המערער.

ב"כ המערער הדגיש, כי המערער מעולם לא הבטיח אישית טובת הנאה, וגם בעדות מר נאסר ממשד עו"ד זילברט כל שנטען הוא שהעד "הבין או נרמז לו על קיצור התורים", אך הוא לא העיד כי המערער הבטיח לו טובת הנאה.

לטענת ב"כ המערער, גם בשאר המקרים לא היתה הבטחה של טובת הנאה מצד המערער.

ט. ב"כ המערער הוסיף, שהמערער מפרנס יחיד, אב למשפחה בת 4 נפשות, רעייתו אינה עובדת ופיטוריו לאלתר כיום הם מבחינתו "חורבן בית שלישי".

ב"כ המערער גם הפנה את בית הדין למקרים אחרים שבהם הסתיים ההליך ללא פיטורין, הגם שלדעת ב"כ המערער מדובר במקרים חמורים מאלה של המערער, חלקם גובל בפלילים, וחלקם הם בבחינת גניבת כספי המדינה, אך למרות זאת הענישה היתה לקולא והעובדים הוחזרו לעבודתם.

י. ב"כ המערער ציין, שמתנהל כנגד המערער הליך פש"ר בבית המשפט, ניתן צו כינוס נכסים, והמערער יגיע להסדר עם הנושים אף אם ההליך יארך זמן מה.

ב"כ המערער חזר והדגיש, שאם יפוטר המערער יתקשה עד מאד למצוא עבודה מפרנסת אחרת בשוק העבודה החופשי.

עוד הוסיף ב"כ המערער, שהמעשים בגינם הורשע המערער היו ב-2011-2012. המערער המשיך לעבוד עד מרץ 2014 ובשנתיים אלה, עד השעייתו, לא פנה לאיש מן העובדים או מבאי בית המשפט לצורך הלוואה, שכן המערער הבין שמעשיו לא היו ראויים.

י"א. המערער עצמו פנה לבית הדין וטען שבכל המקרים בהם הורשע הוא לא הבטיח לאיש תמורה לקבלת ההלוואות ולא קשר בין תפקידו לבין אותה הלוואה.

לטעמו, מדובר באנשים אותם הוא מכיר מחוץ למסגרת העבודה ונטל מהם את ההלוואות בהיותו ידיד וחבר שלהם מחוץ לשעות העבודה, ואין הוראה האוסרת עליו ליטול הלוואות.

י"ב. המערער טען, שביצע את העבירות על רקע היותו מאויים בגין הלוואות שנטל בשוק האפור, לא היתה לו שהות לעצור ולחשוב האם הדבר פוגע בתדמית המשרד או בו אישית, ואין לו אלא להתחרט על מעשיו שלא היה צריך לעשות.

עוד ציין המערער, שהוא ובני משפחתו מצויים במצוקה רבה, ומה גם שהוא בן יחיד להוריו ואב לילדים.

י"ג. בגזר הדין עמד בית הדין על פגיעתו הקשה של המערער בתדמית השירות הציבורי ובאמון הציבור בו, כשעבירותיו נעשו במסגרת מקום העבודה ובמהלכה. כך הפר המערער את הוראת סעיף 12.01 בכללי

האתיקה של עובדי המדינה :

"אסור לעובד מדינה לנצל את מעמדו או תפקידו בשירות המדינה לקידום ענין אישי שלו או של אדם אחר ולכל מטרה שאינה קשורה במילוי תפקידו".

חומרה יתרה ראה בית הדין במעשיו של המערער נוכח היותו עובד בבית המשפט.

י"ד. בית הדין פירט את נסיבותיו האישיות של המערער: שנות העבודה הרבות, היותו מפרנס יחיד של משפחתו, ההמלצות וההערכות שקיבל במסגרת עבודתו, והחרטה שהביע.

כמו כן, עמד בית הדין על תכלית הדין המשמעתית: מניעת פגיעה משמעותית בתפקודו של השירות הציבורי, תדמיתו, ואמון הציבור בו, מחד גיסא, והרתעת עובדים ואחרים לבל ייכשלו במעשים דומים, מאידך גיסא.

יחד עם זאת, ברי שעל בית הדין להביא בחשבון את השיקולים האינדיבידואליים ולחתור להגיע לנקודת איזון עונשית ראויה, ואולם, ובהתאם להלכת בית המשפט העליון, המשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות של הנאשם פוחת בדין המשמעתית.

ט"ו. בית הדין קבע, כי המערער ביצע סדרה של עבירות שחתרו תחת אושיות המינהל הציבורי ופגעו פגיעה קשה בערכים של טוהר המידות החייבים לאפיין פעילות ראויה של רשויות ציבוריות.

בית הדין הוסיף, שהמערער שימש כעובד הנהלת בתי המשפט בתפקיד מרכז בכיר במדור הכלכלי של בית המשפט המחוזי בנצרת, ופעל תוך ניצול לרעה של תפקידו ומעמדו, שהרי התפקיד או המעמד הוקנו כדי לשרת את המוסד, ולא כדי להקנות טובת הנאה אישית.

בית הדין ציין, כי שימוש בכח או בהשפעה הנובעים מן התפקיד או המעמד, שלא לתכליתם אלא כדי להפיק טובת הנאה, יש בו כשלעצמו התנהגות בלתי הולמת לפי סעיף 17 (3) לחוק המשמעת וסעיף 12.01 בכללי האתיקה של עובדי המדינה.

ט"ז. נוכח כל האמור לעיל, הטיל בית הדין על המערער את אמצעי המשמעת שפירטתי לעיל, וכן נעתר לבקשת המשיבה שלא לפסול את המערער משירות המדינה כדי שיוכל לקבל את הזכויות הסוציאליות המגיעות לו על פי דין, ובכך יש משום ביטוי לנסיבותיו האישיות של המערער ובעיקר למצוקה הכלכלית בה הוא נתון.

י"ז. המערער ממאן להשלים עם גזר דינו של בית הדין וערעורו על גזר הדין מונח בפניי (לא הוגש ערעור על הכרעת הדין). במיוחד מלין המערער על פיטוריו ופסילתו לצמיתות מעבודה במערכת בתי המשפט.

לטעמו של המערער, החמיר עמו בית הדין באופן קיצוני בעונש שהטיל עליו בקבעו כי יפטר לאלתר מעבודתו. המערער סבור, שיש לקבוע את האיזון הראוי בין חומרת המעשים לבין העונש שהוטל עליו.

המערער טוען, כי אמנם נטל הלוואות בסכומים שונים מבאי בית המשפט, אך מעולם לא התנהל כנגדו הליך פלילי בגין מעשיו. בגין מספר מקרים ננקטו כנגדו הליכי הוצל"פ.

י"ח. מוסיף המערער ומפרט בערעורו מקרים אחרים בהם הורשעו עובדי מדינה בפלילים בגין עבירות גניבה, זיופים ולטענתו, העונש שהוטל עליהם קל מן העונשים שהוטלו עליו.

המערער סבור, כי פיטוריו ופסילתו לצמיתות, מעבודה במערכת בתי המשפט, הינו עונש חמור ביותר נוכח עבודתו במשך 30 שנה במערכת בתי המשפט. פיטוריו, כך לטענתו, משמעותם "זריקתו" לרחוב ואי מציאת עבודה ההולמת את כישוריו, שהרי כל שנותיו עבד במערכת בתי המשפט.

י"ט. עוד נטען בערעור, כי נוכח העובדה שזו עבירת משמעת ראשונה ויחידה של המערער היה מקום ליתן משקל רב יותר לעברו הנקי וההערכות להן זכה במהלך שנות עבודתו במערכת.

לטעמו של המערער, היה מקום להטיל עליו עונש של נזיפה חמורה, ולהסתפק בהשעייתו, שנמשכת מאז מרץ 2014, ולחלופין, להורות על העברתו מתפקידו או העברתו למקום עבודה אחר במערכת בתי המשפט, כך שיהא מרוחק מן האנשים מהם לווה כספים, וכן קיימת אפשרות להורות על הפקעת משכורת.

עד כאן תמצית טיעוניו של המערער.

כ. המשיבה סבורה, שאין להתערב באמצעי המשמעת שהטיל בית הדין למשמעת בהיותם ראויים ומידתיים.

המשיבה טוענת, שהמערער פעל בשיטתיות והמשיך לבקש הלוואות גם כשהבין שהוא אינו עומד בהחזרתן.

המערער, לטענתו, ניצל את מעמדו הבכיר בבית המשפט ואת הקושי של עובדים ואזרחים לסרב לו, ובכך מעל בתפקידו ובאמון שניתן בו. חומרה יתרה נובעת מהיותו עובד במערכת בתי המשפט.

כ"א. לדעת המשיבה הקל בית הדין עם המערער בקובעו שהמערער לא ייפסל משירות המדינה כדי שיוכל לקבל את הזכויות הסוציאליות המגיעות לו כדין.

ביטול עונש הפסילה ממערכת בית המשפט, או ביטול עונש הפיטורין עלול לפגוע באמון הציבור בשירות הציבורי ואף במערכת בתי המשפט, בעוד המסר לעובדי המדינה חייב להיות ברור וחד משמעי.

כ"ב. בהתייחס לגזרי דין שפירט ב"כ המערער בערעורו מפרטת ב"כ המשיבה כך: עמ"מ 1355-05-11 (מחוזי ירושלים) **אוסאמה אגבאריה נ' נציבות שירות המדינה** (30.6.2011), מקרה בו מורה תקף תלמיד והורשע בפלילים. בית המשפט המחוזי קיצר את תקופת הפסילה מעבודה בשירות המדינה מחמש שנים לשנה אחת.

ב"כ המשיבה מדגישה, יחד עם זאת, שבענין אגבאריה הנ"ל **הפיטורין** נותרו בעינם.

בד"מ 22/11 **נציבות שירות המדינה נ' יצחק עמר** (6.6.2011), מקרה בו הורשע העובד בזיוף תעודות לקבלת תוספות שכר ונדון לנזיפה חמורה, הפקעת משכורת קובעת, והקפאת דרגה לחמש שנים. ב"כ המשיבה מציינת שהמדינה ערערה באותו ענין על קולת העונש ובית המשפט המחוזי החמיר בעונש וגזר על העובד, בענין **עמר** הנ"ל פיטורין ופסילה לשנה משירות המדינה (עמ"מ (מחוזי חיפה) 46446-06-11 **מדינת ישראל נ' עמר** (21.7.2011)).

בד"מ 20/11 **נציבות שירות המדינה נ' יורם בן ברוך** (16.5.2011): מדובר היה בגניבה של עובד חברת הדואר. התנהל הליך פלילי והעובד הורשע ונגזרו עליו נזיפה חמורה, הקפאת דרגה לחמש שנים, והעברה לתפקיד אחר. על כך מגיבה ב"כ המשיבה ומציינת, שהיא עתרה שם לפיטורי העובד, אך בית הדין למשמעת נמנע מלפטרו.

ב"כ המשיבה מוסיפה, כי בענין **בן ברוך** הנ"ל מדובר היה בעובד זוטרי בחברת הדואר שהורשע בגניבת דברי דואר (משקפי שמש מפלסטיק ומסטיקים) ואף נתן את הדין על כך במישור הפלילי.

עד כאן תמצית טענות ב"כ המשיבה העותרת לדחיית הערעור.

כ"ג. בישיבה שהתקיימה בפניי ביום 28.5.15 שמעתי את תמצית טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים, וכן אפשרתי למערער עצמו לומר את דבריו.

כ"ד. ב"כ המערער חזר על הטענות שפורטו בערעורו בהדגישו, שהמערער מעולם לא הבטיח טובת הנאה למי שנטל מהם הלוואות, והוסיף, שגם העד מר נאסר הודה שהמערער לא הבטיח להקדים לו תור

ב"אפוסטיל", אלא שהוא - מר נאסר - הבין שהמערער יתן לו קדימות.

כ"ה. ב"כ המערער חזר והפנה לפסקי הדין שאזכר בהודעת הערעור שלו, שם נגזרו, לטענתו, עונשים ללא פיטורין, וכן חזר והזכיר את בד"מ 65/14 **נציבות שירות המדינה נ' שרה רוב** (9.2.2015), שאותו גם המציא לאחר הישיבה לעיון בית המשפט. בענין **רוב** הנ"ל נמנע בית הדין, למרות דרישת המדינה, מלהורות על פיטורי העובדת והסתפק בנזיפה, הפקעת משכורת והורדה זמנית בדרגה.

כ"ו. המערער עצמו טען בפניי, שההלוואות לא ניתנו במסגרת בית המשפט, וכי מדובר היה באנשים אותם הכיר, חלקם עוד לפני שהחל לעבוד בבית המשפט, ומדובר בחברים טובים שלו, או בני משפחה.

עוד טען המערער, שאין זה פסול לפנות לחברים לעבודה, לצורך הלוואה בעת מצוקה. באשר לאי החזרת כספי ההלוואה טען המערער, שהדבר נובע מן הנסיבות שנקלע אליהן ולכשיהיה הדבר באפשרותו הוא ידאג להחזיר את הכספים.

כ"ז. כמו כן הפנה המערער למקרים אחרים של עובדים בבית המשפט שנצטרך שהסתיימו ללא פיטורין וללא פסילה משירות המדינה.

המערער חזר והדגיש את חומרת החלטת הפיטורין מבחינתו.

כ"ח. ב"כ המשיבה הפנתה לאמור בתגובה בכתב שהגישה וביקשה לדחות את הערעור נוכח מעשיו החמורים של המערער והפגיעה באמון הציבור ובמערכת בתי המשפט, במיוחד נוכח היותו בעל תפקיד בכיר במדור הכלכלי של בית משפט מחוזי נצרת. המערער ניצל את תפקידו ומעמדו ופנה לעורכי דין, לעובדים, וכן לאזרחים שהגיעו לבית המשפט וביקש מהם הלוואות בידועו שאין ביכולתו להחזיר.

כ"ט. עוד העירה ב"כ המשיבה, שבניגוד לטענת המערער המקרים לא נמשכו מ-2011 עד 2012, כי אם עד 2013, שהרי נטילת ההלוואה ממר רחמני היתה ב-8.5.13 (ואוסיף שמעו"ד אילן זיו נטל המערער את ההלוואה ב-6.5.13).

מדובר, כך טוענת ב"כ המשיבה, במעשים שבוצעו בשיטתיות ומרבית הכספים טרם הוחזרו.

ל. ב"כ המשיבה הוסיפה, שבית הדין הביא בחשבון את מצבו הכלכלי של המערער ונמנע מלפסול אותו לשירות המדינה כדי שיוכל לקבל את זכויותיו הסוציאליות על פי דין ואין מקום להקלה נוספת, ומה גם שמדברי המערער בפני בית הדין, וכן בערעור, ניכר כי אינו מפנים לחלוטין את ניגוד העניינים בו הוא נמצא ואת חומרת מעשיו, וממשיך להתייחס למעשים כאל מתן הלוואות בין חברים, ואינו נותן משקל

לעובדה שניצל את מעמדו ותפקידו.

ל"א. כאמור כבר לעיל, המציא ב"כ המערער לאחר הישיבה את העתק פסק הדין של בית הדין למשמעת בענין בד"מ 65/14 **נציבות שירות המדינה נ' שרה רוב** (9.2.2015).

ב"כ המשיבה הגישה מצדה תגובה בכתב בהתייחס למקרים שהעלה המערער בטיעונו לגבי עובדים בבית המשפט בנצרת שביצעו עבירות המשמעת, אך לא פוטרו (לב"כ המערער ניתנה אפשרות להשיב על התגובה הנ"ל ככל שימצא לנכון לעשות זאת, אך תשובה כאמור לא הוגשה).

ל"ב. לאחר שנתתי דעתי להכרעת הדין של בית הדין מיום 29.1.15, לגזר הדין מיום 12.3.15, לנימוקי הערעור מחד גיסא, ותגובת המשיבה מאידך גיסא, לטיעוניהם בעל פה של ב"כ שני הצדדים בישיבה שהתקיימה בפניי ביום 28.5.15, לרבות דבריו של המערער עצמו, ולאחר שנתתי דעתי לפסיקה הרלוונטית, הגעתי למסקנה לפיה דין הערעור להידחות.

ל"ג. אקדים ואציין שמקובלת עליי טענת המערער, לפיה לא הוכח שהוא הבטיח טובת הנאה למי שנטל מהם הלוואות.

עד התביעה מר נאסר נשאל בעדותו בפני בית הדין (עמ' 36 לפרוט') האם הבטיח לו המערער משהו בתמורה. על כך השיב מר נאסר: "... **לא הוא הבטיח, אבל חשבתי ככה שאם אתן הכסף יהיו פחות תורים מן הסתם**" ובעמ' 37 לפרוט': "**אני תיארתי לעצמי שאוכל להיכנס בלי תור וחוף מזה כלום, שום דבר**".

מכאן, שהבטחה כאמור לעיל לא הוכחה, ואולם **אין** באמור לעיל כדי להפחית מחומרת המעשים בהם הורשע המערער.

ל"ד. מקובלת עליי לחלוטין קביעתו של בית הדין, לפיה שימש המערער כעובד הנהלת בתי המשפט כמרכז בכיר במדור הכלכלי של בית המשפט המחוזי בנצרת, והוא פעל תוך ניצול לרעה של תפקידו ומעמדו, שכן התפקיד או המעמד הוקנו כדי לשרת את המוסד ולא כדי להקנות לעובד טובת הנאה אישית.

ל"ה. בצדק קבע בית הדין, כי שימוש בכח או בהשפעה הנובעים מן התפקיד או המעמד שלא לתכליתם, אלא כדי להפיק טובת הנאה, יש בהם כשלעצמם משום התנהגות בלתי הולמת, תוך הפרת סעיף 12.01 של כללי האתיקה לעובדי המדינה.

חומרה של ממש מתווספת להתנהלות מעין זו נוכח תפקידו הנכבד של המערער במערכת השיפוטית (ועיינו: עש"מ 2165/08 **זיקרי נ' מדינת ישראל** (3.4.2008)).

ל"ו. יש גם לדחות מכל וכל את טענת המערער, שאותה העלה בשעת הדיון בפניי, ולפיה ניתנו לו ההלוואות על רקע ש"חלקם חברים טובים שלי או בני משפחה" (עמ' 2 לפרוט' בדיון שבפניי).

כך, למשל, העיד עו"ד אילן זיו בעמ' 16 לפרוט' בפני בית הדין, כאשר נשאל מה בסיס ההיכרות בינו לבין המערער והשיב: **"מכרים מהעבודה, ללא שום דבר אישי..."**.

ובעמ' 17 לפרוט': **"מעולם העבודה בלבד ולא נפגשנו מעולם מחוץ לעבודה..."**.

ל"ז. מר עאטף חדאד, שהלווה למערער 20,000 ₪, העיד בעמ' 25 לפרוט':

"בתוקף העבודה שלי הכרתי פקידים רבים בבית המשפט ואת ראמז הכרתי רק לאחרונה כשהיו תיקי פש"ר..."

עוד יצוין, שכאשר נשאל מר חדאד כיצד זה הלווה סכום כזה למערער ללא מסמך וללא שיקים השיב:

"אדם מכובד, ראש מדור בבית המשפט המחוזי ותמיד עושה רושם של אדם טוב..."

הנה כי כן, יש בדברים אלה כדי להדגיש את חומרת הפגיעה שיש במעשיו של המערער באמון הציבור כלפי המערכת המשפטית, ואת הפקת טובת ההנאה של המערער לאינטרסים הפרטיים שלו מתפקידו וממעמדו הנכבד.

ל"ח. מר מרק רבינוב העיד בעמ' 31 לפרוט' כשנשאל על היכרותו עם המערער: **"מכיר מבית המשפט, הייתי כל הזמן בא לבית המשפט בענייני עבודה, הייתי עושה אפוסטיל"**.

גם הקשר בין מר נאסר עומר לבין המערער לא היה על בסיס חברות, אלא על בסיס עבודתו בביצוע שליחויות, לרבות "אפוסטיל" בבית המשפט (עמ' 35 לפרוט').

ל"ט. לכן, טענת המערער כאילו מדובר בחברים טובים שלו, או בני משפחתו אין בה ולא כלום. כאשר מתווספת לכך האמירה של המערער בדיון בפניי: **"זה לא פסול לפנות לחבר בעבודה"** (עמ' 2 לפרוט' בפניי, ש' 21) נראה שצודקת ב"כ המשיבה בטענתה (עמ' 3 לפרוט' בפניי, ש' 29-31), שאין המערער מפנים את חומרת מעשיו, קל וחמר, בנטלו את ההלוואות שעה שידע שאינו מסוגל לעמוד בהחזרתן, שהרי המערער העיד בפני בית הדין בעמ' 44 לפרוט':

"לא היתה חברה שלא לקחתי ממנה הלוואות כל אפשרות שהיתה לי לקחת הלוואה לקחתי."

בנוסף לכך לקחתי הלוואה גדולה מבנק ירושלים תוך שיעבוד הבית שלי.... בשנת 2010 תחילה, הגעתי למצב שלא יכולתי לקחת יותר הלוואות משום מוסד פיננסי..."

מ. אכן, אין ספק שהמערער נקלע למצוקה משמעותית מה גם שנטל הלוואות בשוק האפור תוך כדי "גלגול צ'קים" (עמ' 45 רישא לפרוט'), אך המערער עשה שימוש בתפקידו ובמעמדו הנכבד בבית המשפט, ובאמון שרחשו לו נוכח תפקידו ומעמדו, לנטילת כספי הלוואות בידעו כאמור שאין באפשרותו להחזירם.

מ"א. אין בידי אלא להצטרף לדבריו של בית הדין אודות הפגיעה הקשה שיש בהתנהלותו זו של המערער בתדמית השירות הציבורי ואמון הציבור בו כשהעבירות נעשו במסגרת מקום העבודה ובמהלכה.

גם השיקולים שהציב בית הדין לנגד עיניו בקביעת אמצעי המשמעת ראויים ונכונים הם, דהיינו: **"התכלית העיקרית של אמצעי המשמעת היא, כאמור, למנוע פגיעה משמעותית בתפקוד של שירות המדינה או בתדמית של שירות זה, שכן תדמית ראויה היא תנאי הכרחי לפעילות תקינה של השירות"** (עש"מ 5282/98 מדינת ישראל נ' כתב, פ"ד נב(5) 87, בעמ' 93 (1998)).

מ"ב. מאידך גיסא, הביא בית הדין בחשבון את נסיבותיו האישיות של המערער, הן מצוקתו הכלכלית ומצוקת משפחתו, והן שנות עבודתו הארוכות במערכת בתי המשפט, העדר כל הרשעה קודמת, ההערכות וההמלצות להן זכה, אם כי יש להביא בחשבון שהמשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות של הנאשם פוחת בדין המשמעתי (עש"מ 4203/07 בוגייסקי נ' נציבות שירות המדינה, בפסקה י"א (24.6.07)).

מ"ג. סבורני, שבית הדין הלך כברת דרך של ממש לקראת המערער כשנמנע מלפסול אותו משירות המדינה, דבר שהיה מונע מן המערער לקבל את זכויותיו הסוציאליות (סעיף 57 של חוק שירות המדינה (גמלאות)).

מ"ד. יש ממש בטענה שהמערער יתקשה כיום להיקלט בשוק העובדה החופשי, אך המערער הביא במו ידיו לכך שנפל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.

ההתחשבות במצוקתו של המערער באה לידי ביטוי בכך, שמחד גיסא פוטר ונפסל משירות במערכת בתי המשפט, ומאידך גיסא, לא נפסל משירות המדינה וזאת כדי להבטיח את זכויותיו הסוציאליות.

מ"ה. בטרם סיום אתייחס עוד לפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער, ולרבות טענות שהעלה המערער לגבי מקרים שבהם, לטענתו, הפרו עובדים בבית המשפט בנצרת את כללי המשמעת, אך לגביהם הסתיימו ההליכים ללא פיטורין.

מ"ו. אדגיש, שעל בית המשפט לבחון כל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו הספציפיות, הכל בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, ונסיבותיו של מבצע העבירה, הן מבחינת הנסיבות האישיות, והן מבחינת גיל, וותק בעבודה, התפקיד והמעמד, הערכות הממונים וכיו"ב.

מנעד השיקולים שיש להביא בחשבון בכל מקרה ומקרה הוא רחב, ולכן עצם העובדה שמקרה פלוני הסתיים בפיטורין, ומקרה אלמוני הסתיים בנזיפה, אין בה כשלעצמה כדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור.

מ"ז. לעצם הענין התייחסה ב"כ המשיבה בתגובתה שבכתב לעמש"מ 1355-05-11 **אוסאמה אגבאריה נ' נציבות שירות המדינה** (30.6.11), וצינה, ששם היה מדובר באירוע חד פעמי, ומכל מקום הפיטורין נותרו בענין **אגבאריה** בעינם, ורק תקופת הפסילה קוצרה.

מ"ח. בענין בד"מ 22/11 **נציבות שירות המדינה נ' יצחק עמר** (6.6.11) - התקבל ערעור המדינה ונקבע, שיש לפטר את העובד ולפסול אותו לשנה משירות המדינה (עמש"מ 46446-06-11 מיום 21.7.2011).

בענין בד"מ 20/11 **נציבות שירות המדינה נ' יורם בן ברוך** (16.5.11) הסתפק בית הדין בנזיפה חמורה, הקפאת דרגה לחמש שנים, והעברה לתפקיד אחר, אך ב"כ המשיבה עמדה על כך שמדובר היה בעובד זוטרי בחברת הדואר שהורשע בגניבה דברי דאר (משקפי שמש מפלסטיק ומסטיקים), ואף נתן את הדין בפלילים.

מ"ט. מעין ב-בד"מ 65/14 **נציבות שירות המדינה נ' שרה רוב** (9.2.2015) עולה, שאין מקום לגזור גזירה שווה מאותו מקרה למקרה שבפנינו. בענין **שרה רוב** הורשעה העובדת בניסיון לקשירת קשר לפשע - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, על רקע סכסוך מר בינה לבין בעלה על רקע הליכי גירושין שנכשלו. העובדת נתנה את הדין בפלילים, ובהליך שבפני בית הדין למשמעת הוחלט לאחר לבטים רבים (עמ' 12 לגזר הדין, פסקה 5) להימנע מפיטורין, בין היתר, נוכח הנסיבות האישיות המשפחתיות הקשות של העובדת וכדברי בית הדין, בעמ' 13:

"נהיר לבית הדין שאילולא הנסיבות הקשות והמיוחדות של הנאשמת לא היה בית הדין מהסס להרחיקה משירות המדינה".

הוא שציינתי - כל מקרה לנסיבותיו.

נ. באשר למקרים של העובדים בבית המשפט בנצרת, אותם העלה המערער בטעונו בפני: ב"כ המשיבה ציינה בתגובתה ששניים מן המקרים כלל לא הגיעו לפתחו של בית הדין למשמעת. במקרה האחד נקבע שלא נמצאו ראיות לעבירות משמעת של דיווחים כוזבים, ובהליך משמעת פנימי שהתקיים ננזף העובד בשל ענין אחר שאינו נוגע לדיווחים כוזבים.

במקרה השני, כך מצינת ב"כ המשיבה בתגובתה, לא הועמד העובד לדין משמעתי משנמצא שעבירת הזיוף בוצעה על דעת העובדת הכפופה אליו, ולא לפי הנחייתו. אעיר, יחד עם זאת, שכעולה מן הסיפא של פסק הדין אשר בבד"מ 122/13, הוטל על אותו עובד אמצעי משמעת של נזיפה בלבד (לא ברור האם הכוונה לנזיפה במסגרת של הליך משמעתי פנימי?).

נ"א. ב"כ המשיבה הגישה גם את ההליך המשמעתי שננקט כנגד אותה עובדת הנזכרת לעיל וזאת בתיק בבד"מ 122/13 **נציבות שירות המדינה נ' אמואל** (19.1.14), שהורשעה בעבירות משמעת עקב זיוף טופס קבלה של ועדת הקבלה של המועמדים לקליטה כקלדניות, הליך שהסתיים בנזיפה ובהורדת דרגה לשנה על יסוד **הסדר טיעון** בין הצדדים. בית הדין אישר את הסדר הטיעון, נוכח המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון, ובעיקר משום שעל הממונה של אותה עובדת הוטל אמצעי משמעת של נזיפה בלבד.

נ"ב. הטענות שהעלה ב"כ המערער בערעורו בהשוואתו בין גזר הדין שניתן כנגד המערער לבין המקרים האחרים שפורטו בערעור, והטענות שהעלה המערער לגבי המקרים של עובדים אחרים בבית המשפט בנצרת, הן למעשה טענות בדבר החלת דין שונה במקרים שווים או דומים, דהיינו, מדובר בטענות מסוג של "אכיפה בררנית" ואולם, כדברי כב' השופט ס. ג'ובראן, בע"פ 3215/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 36-37 (4.8.08):

"36. בבחינת מושכלות יסוד היא שלא כל הבחנה בין העמדתם לדין של שני פרטים, יהא עניינם דומה ככל שיהיה, מהווה אכיפה בררנית. אמנם, החלטתה של הפרקליטות, כרשות מינהלית, להעמיד אדם לדין אינה יכולה להיעשות בשרירות הלב, ועליה לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, כגון מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים ענייניים, סבירות ועוד (ראו בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 305 (1999) (להלן: עניין זקין); בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485, 506-507 (1990))."

עם זאת, יש לזכור כי מדובר בהחלטה מורכבת, בעלת שני פנים - הערכת היכולת להוכיח את האישומים כנגד החשוד, והעניין הציבורי שבהעמדתו לדין (ראו סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). במסגרת אלו על הפרקליטות לשקול שיקולים רבים, תוך הענקת המשקל המתאים לכל שיקול, כך ששקילה עניינית של שני חשודים שענייניהם דומים (אך לא זהים), לא תניב דווקא החלטה זהה. תוצאה זו אינה מהווה בהכרח אכיפה בררנית. כפי שנאמר בעניין זה בע"פ 37/07 **פרג נ' מדינת ישראל** (10.3.2008), בפסקה 6 לחוות דעתה של השופטת א' חיות:

"הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלוגית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים שהועמדו

לדין לאלה שלא הועמדו לדין.

37. משכך, לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין (ראו עניין זקין, בעמוד 307).

נ"ג. בענייננו, לא שוכנעתי כי המשיבה נהגה כלפי המערער בשרירות לב. התנהלותו של המערער כמפורט בכתב התובענה ובהכרעת הדין, שעל פיה הורשע, היא שהביאה לנקיטת ההליכים המשמעתיים כנגדו על כל התוצאות הנובעות מכך, ואינני סבור שנפל פגם כלשהו בגזר דינו של בית הדין למשמעת, שאף בא לקראתו של המערער בכך ששמר על זכויותיו הסוציאליות.

לפיכך, אני מורה על דחייתו של הערעור.

המזכירות תמציא את העתקי פסק הדין לבאי כח שני הצדדים.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, בהעדר הצדדים.